

Sykle til jobben, my ass!

Det var en flott morgen, opp klokken 6.30, nødvendig toalett, på med sykkelstøy! Flott vårvær, ikke for varmt, ikke for kaldt og ingen vind.

Sykkelsshorts, T-shirt, sykkelsko, hansker og hjelm. Han var klar! Rusler ned i sykkelboden og drar frem racersykkelen. Perfekt, nyoljet og rensset kjede, 6bar dekktrykk og alt var riktig justert. Dette skulle bli en flott tur. Avfart klokken 07.00 – mål Pilestredet!

Ut i trafikken, ned Nadderudveien, ikke en bil i sikte. Flott oppvarming ned mot Bekkestua. Fordelen med å sykle tidlig var selvfølgelig absolutt mangel på biler. Ingen småfete 40 åringere med crappy jobber, BMW biler med omhyggelig fjernede merker, slik at ingen skulle se det var en 316 og ikke 325XD, samt altfor mye lån og stress – det var han, sykkelen og veien. Nadderudveien var perfekt, nylagt asfalt, litt nedoverbakke, egne sykkelfelt i nedre halvdel – han la seg lett opp i ca. 40 km/t og kjente at kroppen fungerte perfekt. Ned igjennom Bekkestua, gjennom tunellen mot Stabekk. Ingen av de nevnte 40 åringene, ingen illsint tuting fra de samme 40 åringene, bare fint driv gjennom tunellen. Perfekt linjevalg nedover mot Stabekk, stadig litt beundring av de perfekt klippede og plantede tujaene langs veien. Frisk luft, vinden får sykkeltrøyen til å blafre triumferende. Jeg er i form, ting funker!

Sykkelen duger perfekt, lett som en fjær, 10 gir, skikkelige Shimano varer. Ned gjennom Stabekk, ut mot Gamle Drammensvei. Liten kalamitet og full stopp for en motorsykel, men kjapt i gang igjen. Begynner å dukke opp noen biler og noen andre syklistere som passeres lett. Dette er dagen. Omtrent tiende gangen denne sesongen, ikke utrent, ikke overtrent, ikke lei, bare ivrig etter å trække og føle at det går fremover, fremover. Ned mot Lysaker lokket. Rundkjøringen passeres i vill fart, ned gjennom torget og ut på rampen ned mot selve strekket! Hersens sving inn på rampen ned mot sykkelstien, men det gikk bra. En og annen fotgjenger som spretter unna, men han var på vei! Ut på sykkelstien, forbi det gamle NC bygget og det går bedre og bedre.

OOps, der svinger en kvinnelig syklist inn på sykkelstien 50m lengre fremme. Kult, det burde vært flere kvinnelige syklistere.

Han trækker til, en mann ligger ikke bak en kvinnelig syklist. Sånn er det bare! Nærmer seg og legger seg et par meter bak. Fartsmessig burde han ha ligget helt opptil for å få fordelene av at hun virket som en spoiler, men fikk seg aldri til å ligge så nærme kvinnelige syklistere, man er da ikke en kikker heller.

Ut på strekket ned mot Maxbo setter han inn støtet og skal forbi. Alt fungerer perfekt han girer, akselererer og er raskt på siden. Hun har svart sykkelhjelme, blå sykkelskjorte og sorte sykkelights, stilig. Vel forbi er det bare å trække til, man skal da skape luke!

Deilig, har passert og legger inn litt ekstra energi, man sykler da lekende lett forbi en hvilken som helst kvinnelig syklist? Og holder vel farten når man først er forbi?

Og det gikk flott i dag, bortover langs båthavna, nærmer seg kryssene og kaoset ved den gamle messehallen. Ha, her må bilistene på Drammensveien slite! Kult! Det hadde faktisk allerede samlet seg noe kø!

Han kastet et kjapt blikk over skulderen for å sjekke at kvinnen var borte! Det var hun ikke! Han fikk et glimt av svart hjelm, blå sykkelskjorte og svarte tights farlig nærme! Krise, han var i ferd med å bli innkjørt – av en kvinne! Nå gjaldt det! Han begynte systematisk å øke innsatsen. Lårene var for lengst litt møre av turen. En mulighet var ubrukt, tråkke ned og dra bena opp. Sykkelskoene og racerpedaler tillater energibruk begge veier. Han satte inn støtet, ned – opp – ned – opp – en – to – en – to...

Herregud for et slit.

Innspurten langs Frognerkilen ble knallhard. Og enda hørte han en sykkel ganske nærme, faktisk en som lå så nærme at hun helt opplagt fikk drahjelp av at han fungerte som spoiler. Innbitt tråkkes og trekkes det, han legger seg ned over styret og kjenner at ben, mage, rygg og armer yter det systemet tåler.

Problemet er bare at dette tåler ikke systemet veldig lenge.

Han ser frelsen i det fjerne, for å komme til Pilestredet kjører man opp til venstre ved Kielfergen. Alle vet at da er det fritt, konkurransen stopper der! Han synes å høre giring bak, to ting, problemer med giret, eller forberedelse for akselerasjon! Han tok ingen sjanser, krum rygg, bena fyker som trommestikker, armene verker, bena verker, skallebank. Det skal da ikke være slik å riste av seg et skreppeskinn?

Tett bak seg hører han bare lett giring, av og til bremsing! Tre hundre meter igjen. Forbi det hersens klubbuset. Han ser svarte prikker, det verker enda mer, 100 meter igjen til rampen opp over veien. Der er konkurransen slutt, det vet alle, det vet alle, det vet vel alle!?

Tett ved rampen, en sving, nesten rett frem og i vannet, det skulle gjort seg. Hurpa bak hadde vel ledd rått og tråkket på! Hvem kunne hun være, Laila Skaug Nilsen? Rampe! Han slutter å tråkke og lar farten falle av oppover. Hurpa i blått hadde heldigvis fortsatt rett frem! Han kikker over rekkverket for å se nærmere på dette uhyret av et kvinnelig sykkelfantom som nådeløst hadde presset på de siste kilometerene.

Det var en mann! Og ikke en mann i sin beste alder, det var en idrettsmann! En av dem som trener på treningsstudio 12 dager i uken! Han hadde nesten tatt livet av seg for å kjempe mot en som var halvparten så gammel og topp trent..... Det ble en dårlig dag på jobben!